XXI. évf. 1. szam 2009. január-február

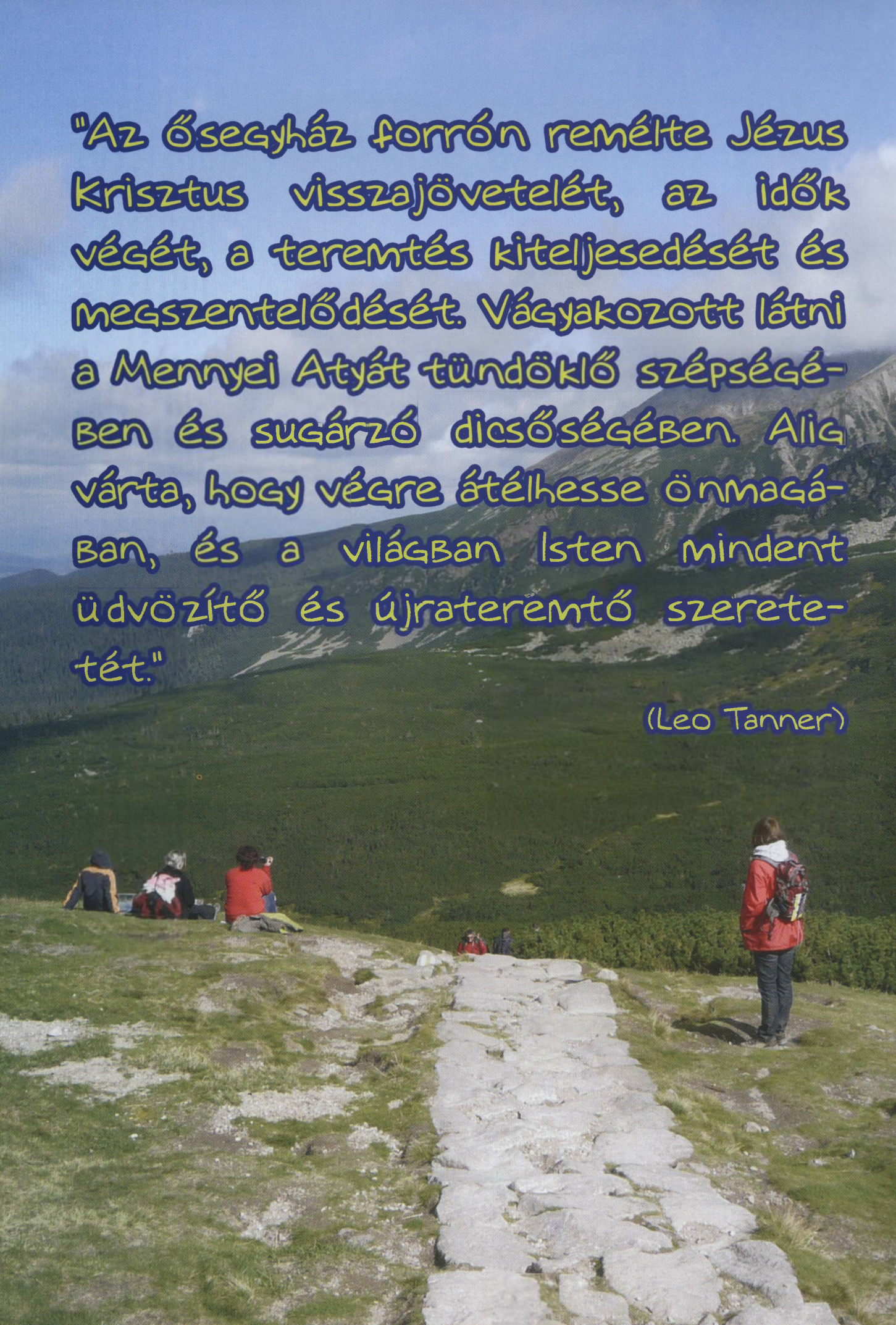
MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja



Leo Tanner:
Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké



"Az ősegyház forrón remélte Jézus Krisztus visszajövetelét, az idők végét, a teremtés kiteljesedését és megszentelődését. Vágyakozott látni a Mennyei Atyát tündöklő szépségében és sugárzó dicsőségében. Alig várta, hogy végre átélhesse önmagában, és a világban Isten mindent üdvözítő és újrateremtő szeretetét."

(Leo Tanner)

Légy hűséges egész éven át!



Szeretnél eljutni a célhoz? Szeretnél olyan lenni, mint a szikla? Szeretnéd elnyerni Isten ajándékait? – Mindezekre egyetlen szóval lehet válaszolni: **hűség**! Légy hűséges az úthoz, amelyen Jézus jár előtted, és akkor biztosan célba jutsz!

A világban divat lett ma a hűtlenség. Hűtlenség a házasságban, hűtlenség az adott szóhoz, a feladathoz, az igazsághoz, a hazához... és hűtlenség Istenhez! Egyesek kérkednek is vele!

Mi keresztények ellene mondunk a divatnak. Életünk sikerét abban látjuk, hogy mindennap megharcoljuk a hűséget. Ebben a legnagyobb példát Jézus adta nekünk. Hűséges volt küldetéséhez szegénységben, támadások között, szenvedésben – egészen a kereszthalálig. Ebből a hűségből született a megváltás, ebből jött létre Isten Országa! Isten erre hív bennünket ebben az új évben: **légy hűséges!**

1. Az elmúlt napokban hallottuk a szentmisén a napkeleti bölcsek történetét. Micsoda hűség volt bennük, hogy hónapokon át kitartottak a választott út mellett! Mennyi veszély, mennyi megpróbáltatás, mennyi bizonytalanság támadta meg őket. A legnagyobb talán az volt, amikor Jeruzsálemben közölte velük a király: Nincs újszülött király. Hiába jöttetek! Milyen jó, hogy nem fordultak vissza, hanem követték a csillagot egészen Betlehemig. Ez a hűség a hit gyökereiből táplálkozott. Hitték, hogy az Úr mutatta meg nekik az új csillag jelentőségét. Hitték, hogy meg fogják találni a királyt. Nagyon fontos táplálni mindennap a hitet. Táplálni imával, bibliaolvasással, táplálni bűnbánattal és szeretettel. Az erős hit megvéd az aggodalmak sötétségétől és a félelmek dermesztő hidegétől. Így leszünk képesek megőrizni minden körülményben a hűséget.

2. A hűséges szív képes a **Szentlélek vezetése** szerint cselekedni. Pál apostol azt írja: *„megismertem Krisztus titkát... nekem jutott a kegyelem, hogy hirdessem Krisztus felfoghatatlan gazdagságát"* (Ef 3,8). A damaszkuszi megtérésben Pál megtapasztalta a Szentlélek magával ragadó erejét. Felvállalta a küldetést, amelyet élete végéig hűségesen teljesített... mindenütt hirdette „Krisztus felfoghatatlan gazdagságát". Ha nem lett volna benne hűség, mennyivel szegényebb lett volna az Egyház! Nem is beszélve arról, hogy milyen sok emberhez nem jutott volna el üzenet a hit fontosságáról és ezért nem részesülhettek volna Krisztus gazdagságából. Milyen vonzó ez a szabadság, ami Pálban és az apostolokban volt. Nem tapadt oda lelkük a világ dolgaihoz, nem kötözte meg őket a kényelemszeretet, az élvezetvágy – ezért azonnal indulni tudtak, amikor a Szentlélek szólította őket. Ez rámutat arra, hogy a hűség második forrása a függetlenség, a lelki szabadság. Bizonyára lesz ebben az évben is sok olyan helyzet, vagy körülmény, amelyben az Úr próbára teszi függetlenségünket. Az is lehet, hogy mi magunk tesszük fel a kérdést: „Uram, mi a Te akaratod életemnek ebben a szakaszában?" – Ilyenkor fontos, hogy szemünk előtt legyen „Krisztus felfoghatatlan gazdagsága". Ennek fényében könnyebben el tudjuk engedni ragaszkodásainkat, vagy a világ mulandó értékeit, és meg tudunk maradni a hűségben. Ezt tette Pál is, és soha nem bánta meg...

3. A harmadik gyökere a hűségnek az a megingathatatlan meggyőződés, hogy **Krisztus maga az ÉLET**. Néha csodálkozom azokon az embereken, akik azzal indokolják hitetlenségüket, hogy az Egyháznak milyen hibái voltak a történelem folyamán. Erre szokták azt mondani, hogy nincsenek „képben". Mert amikor hitről beszélünk, nem arról van szó, hogy milyen hibákat követett el az Egyház, hanem arról, hogy Krisztus az élet. Ha Őt visszautasítják, az életet utasítják vissza. Végső soron magát az örök életet és az örök boldogságot. Ha az ember elszakítja magát Isten védelmező kezétől, ha nem törődik az Ő irányításával, akkor kiszolgáltatja magát a bizonytalanságnak, a félelemnek és a boldogtalanságnak. Ezt a bizonytalanságot és félelmet az ember nem tudja hosszú távon elviselni, ezért beleesik az élvezetek és a kapzsiság csapdájába. Keresi az ital vagy a pénz kábulatát, hogy el tudja nyomni a végtelen utáni vágyát.

Nekünk kereszténynek mindig tudatában kell lennünk, hogy egy életünk van, és ez Jézus Krisztus. Az Iránta való hűséget ebben az évben is meg akarjuk harcolni. Ebben segít nekünk az elkötelezett hit, a Szentlélek és az igaz élet utáni vágy. Erre bíztat a Jelenések könyve: *„Légy hűséges mindhalálig, és neked adom az élet koronáját"* (Jel 2,10)

Katona István
főszerkesztő

Mert Tied az ország és a hatalom

Az a kérés, hogy Mennyei Atyánk szabadítson meg a gonosztól – a dicsőítésben folytatódik. Az ősegyházban a Miatyánk közösségi imaként spontán dicsőítéssel folytatódott. Jézus Lelke által ihletve a gyülekezet a feltámadottal a középpontban bekapcsolódott az Ő – „Abba, Atya" – ujjongó imájába. Ilyen szívből jövően örültek akkoriban a mennyei Atyának. A későbbiekben ez a magasztalás állandósult a ma ismert formában: *„Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökkön örökké. Ámen."*

A záró doxológia – ez egy görög szó, a „doxa" származéka, és jelentése: pompa, dicsőség, fény, fenség – végső formáját a 2. század kezdetén nyerte el. Ezt az időszakot véres üldöztetések jellemezték. A legnagyobb fenyegetettség közepette, amikor a hit erejét vérrel kellett bizonyítani, magasztalták ily módon az Atyát. Ezzel a dicsőítéssel ünnepelték a szorongatott keresztények reménységüket, ebben volt az erejük. Mitől?

A dicsőítésben az események kimenetelére tekintünk. Akkor, amikor már végre Isten uralkodik, minden jó lesz, nagyszerű, mérhetetlenül boldogító és szép. A végén már csak ujjongani akarunk. Ez a végső időszak a Mennyei Atyánál már a valóság. Mert már most benne van az ország, a hatalom és a dicsőség, mégpedig mindörökkön örökké. Mennyei – anyai szívvel szerető – Atyánk mindent a kezében rejtett el – az életünket, minden egyes embert, az egész teremtést. Az imavégi „Ámen" ezt erősíti meg. Mi válik fontossá, ha az életemet a vége felől szemlélem?

„Jöjjön el a Te országod" – Ez az, amiben mi, keresztények, reménykedünk. Amikor a Mennyei Atya kiteljesíti szereteturalmát, a gonosz végérvényesen megsemmisül. Ez Jézus Krisztus második, dicsőséges eljövetelekor, vagyis az utolsó ítéletkor történik majd meg.

„Jöjjön el a Te országod" – Így kiáltanak a szorongatott és elgyötört keresztények, amikor vége lesz a sok szörnyű szenvedésnek, amit az emberek egymásnak okoznak. Ezzel vágyakoznak Isten végleges beavatkozására. Az ősegyház forrón remélte Jézus Krisztus visszajövetelét, az idők végét, a teremtés kiteljesedését és megszentelődését. Kívánta végre látni a Mennyei Atyát tündöklő szépségében és sugárzó dicsőségében. Alig várta, hogy végre átélhesse önmagán és a világon Isten mindent üdvözítő és újrateremtő szeretetét.

Akkor: *„Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé gyász, sem jajgatás, sem halál, sem vesződség, mert a régi világ elmúlt. Akkor a trónon ülő megszólalt: Lásd újrateremtek mindent."* (Jel 21,3b-5a)

Minden új lesz és jó. A Mennyei Atya letörli könnyeinket és meggyógyítja az élet összes sebét gyöngéd szeretetével. Senki sem szenved többé. Nem gyötörjük többé magunkat miértekkel. Minden megoldódik és megváltódik örökre.

Amikor Jézus bennünket hazavisz a mennyei Atya házának boldogságába és dicsőségébe, ünnepelni fogunk, a szeretet és az öröm lélegzetelállító és vég nélküli ünnepét ünnepeljük. Az ősegyház keresztényei erre a hazatérésre vágytak, erre a kiteljesedésre, a szeretetnek ezen örök ünnepére.

A 126. zsoltár indíttatására így jeleníti meg Martin Gutl hazatérésünket az atyai házba:

Az lesz a nagy ünnep,
amikor Isten hazavezet minket a vándorlás napjaiból,
hazavisz bennünket a szürkületből a boldogító világosságába!
Akkor újra elkezdünk álmélkodni.
Dalokat fogunk énekelni, dalokat, amik összefoglalják a világot és a történelmet.
Énekelni, táncolni fogunk és boldogok leszünk:
mert Ő hazavezet bennünket:
a rohanásból a békébe,
a sivárságból a teljességbe. (...)

Életünk terét ki fogja tágítani
házának minden magasságába és mélységébe,
hosszúságába és szélességébe.
többé már nem határol be minket.
Aki szeret, örökre szeretni fog!

Az lesz a nagy ünnep,
amikor Isten hazavisz bennünket.
Átöleljük egymást és gyengédek leszünk.
Nevetni fognak az éhezők a szegénység hosszú évei után.
A megkínzottak énekelni fognak a hatalmak rabságában eltöltött sok éjszaka után.
Táncolni fognak az igazak, akik a földön harcoltak és szenvedtek egy jobb világért!

◦ Milyen jövőt remél a keresztény hit?

Ima – dicsőítésre hivatva

Minden embernek megvan a saját Istenhez vezető útja. Ezért ahány ember – annyiféle imamód. Mint minden kapcsolatban, úgy az imában is, tehát Istennel való kapcsolatunkban is különféle szakaszok, változások, krízisek és érési folyamatok játszódnak le. Amikor valakivel összebarátkozunk, megismertetjük vele élettörténetünket, terveinket, vágyainkat és álmainkat. Ha Istennel szemben is így teszünk, akkor felfedezzük a személyes ima örömét, hogy hogyan tudunk Istennek életünkről beszélni.

Egy barátságban adódhatnak időszakok, amikor mindkét fél számára fontos az érzések kölcsönös kinyilvánítása. Jó módja az imádkozásnak, ha ima közben érzéseinket is elmondjuk Istennek: „Szeretlek" vagy „Most nagyon feldühítettél." Ez jót tesz nekünk. Ez az **emocionális, szenvedélyes imádság.**



A barátságban aztán – különösen, ha az ember jól kibeszélte már magát – kialakul egy másfajta kötődés: a szívbéli együttlét a hallgatásban. Csak nézik egymást, és ez elegendő. Ekkor a csendes lét válik fontos imaformává, ezt nevezzük **belső imádságnak**: figyelemmel a Mennyei Abbához igazodunk, a bennünk élő Jézusra fülelünk, egymást nézzük.

Istent dicsérni a feladatunk

Az igazi imádság lényeges fejlődést hoz: Isten egyre fontosabbá válik a számunkra. Figyelmünk egyre inkább Rá irányul. A Miatyánk is erre szeretne minket rávezetni. Azzal kezdődik, ahogy a gyermek föltekint az őt dédelgető Atyjára, és a Mennyei Atya múlhatatlan boldogságának szemlélésével fejeződik be: *„Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökkön örökké."* Ez bizony jelen idő, a „Most"-ra utal.

Amikor Istent dicsőítjük, örömmel telve önfeledtek tudunk lenni. Ez a tisztségünk, Isten gyermekeinek ajándéka. Minden keresztény elsődleges hivatása Istent magasztalni: *„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, tulajdonul kiválasztott nép vagytok, hogy annak dicsőségét hirdessétek, aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világosságára"* (1Pt 2,9). És még több: Isten dicsőítése – ez a mi lényünk legmélyebb hivatása, hiszen *„felségének dicsőségére rendeltettünk"* (Ef 1,12a).

„Csak az tanul meg jól kérni, aki eljut a dicsőítésnek erre a fokára. Mert akkor már nem a pillanat nyomására és átmeneti szorongattatások szűklátókörűségéből rimánkodik, hanem Isten útjának vége felől néz és az örökkévalóság fényében könyörög az ember, megérti Isten országának valódi arányait, hogy mi igazán nagy és mi kicsi." (Helmut Thielicke)

A dicsőítés áldozattal jár

Dicsőíteni azt jelenti, hogy csak a Mennyei Atyát szemléljük és magasztaljuk szeretetét, nagyságát, jóságát, irgalmát, hatalmát, valamint fenségét. Elmondjuk neki, hogy nem találunk rajta semmi kivetnivalót, hogy Ő a mi Urunk és mindent helyesen cselekszik, még akkor is, amikor mi nem értjük, mit miért tesz és miért enged meg. A dicsőítésben kilépünk a saját lényünk körüli forgásból, már nem saját magunkkal foglalkozunk, hanem Őt tiszteljük és imádjuk.

Lemondás és áldozat, ha félretesszük gondjainkat, terveinket, félelmeinket, fájdalmainkat és rossz hangulatainkat: *„A dicséret áldozatát vidd az Úr elé"* (Zsolt 50,14). Ez az áldozat szabaddá tesz, hiszen a dicsőítésben kitekintünk szűklátókörűségünkből Isten tágasságába, erőtlenségünkből arra, aki égen és földön az összes erő fölött rendelkezik. Fájdalmainkból arra nézzünk, akinek fensége mindent beragyog – mérték nélkül, örökkön örökké. Őt nézzük és ünnepeljük boldogan!

Lehet folyamatosan dicsőítenünk és áldanunk Istent az Ő fölülmúlhatatlan fenségében, sőt kell is. Ehhez azonban elhatározást kell tennünk, vagy maradunk pillanatnyi érzéseink, hangulataink és élményeink világában. Hogy a dicsőítés döntés kérdése, és erre törekednünk is kell, gyakran megfogalmazódik a biblia imái között, a Zsoltárok Könyvében is:

- *„Nevedet hirdetni fogom testvéreim előtt, és a közösségben dicsőítlek téged"* (Zsolt 22,23)
- *„Dicsőítem az Urat minden időben, dicsérete ajkamon marad mindig."* (Zsolt 34,2)
- *„A népek közt magasztallak Uram, a pogányok közt énekelek neked"* (Zsolt 57,10)
- *„Dicsőítem Istent énekemben, ünnepi hálával magasztalom."* (Zsolt 69,31) (Vö. még: Zsolt 108,4; 109,30; 111,1; 145,2; 16,2)

A dicsőítés, mint életstílus

Ez életmódunkká, alapmagatartásunkká válhat. Kreatív alkotóképességünkkel is dicsőíthetjük Istent.

Azok az emberek, akik művészettel, kultúrával, politikával és tudománnyal foglalkoznak, arra hivatottak, hogy létükkel és tevékenységükkel dicsérjék Istent. Szent Ágostontól származik az iránymutatás: „Ember, tanulj meg táncolni, különben nem mennek veled semmire az égi angyalok, amikor a mennybe jutsz!" A zsoltárok szövege gyakran hív fel arra, hogy dicsérjük Istent egész lényünkkel. *„Dicsérjétek dobbal és tánccal, dicsérjétek fuvolával és gitárral!"* (Zsolt 150,4) A magasztalás gyógyítja azokat, akik a dicséretet, az elismerést és a jó szót kimondják. Mert ők a jót látják. Aki másokat tiszta szívvel dicsér, örömet tapasztal a sajátjában. Nem nehéz rávenni magunkat, hogy Istent dicsérjük alkotásáért, vagy egy embert különleges teljesítményéért.

Tudod Istent áldani azokért a képességeidért is, amiket Istentől ajándékba kaptál? Például jól főzöl, figyelmes vagy, esetleg értesz a számítógéphez. Örülsz, ha megdicsérnek? Aki magasztalja Istent adottságaiért és el is tudja fogadni a dicséretet, az megnyílik a kegyelem áradásnak: alkotás közben látja Őt és ezt örömteli és hálás szívvel ismeri el. *„Aki dicsekszik, az Úrban dicsekedjék"* (1Kor 1,31).

Így veszünk részt mi, emberek, Isten nagy és örök magasztalásában. *„Mert Tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökkön örökké. Ámen."* Dicsőítjük Őt még *„felséges kegyelmének"* (Ef 1,6) hatásáért is. Látjuk, mit tesz, és tiszteljük Őt. És a végén, amikor az utolsó ítéletben mindent helyre hoz, Ő maga fog minket elismerni: *„Mindenki Istentől kapja meg dicséretét"* (1Kor 3,5c).

A dicsőítés formája

Az örök és élő Isten dicsőítése és imádása elsősorban szívünk ügye. Szívünk teljes figyelmét, minden tiszteletet és minden dicséretet Neki adunk.

Ez az alapirányultság különböző formákat vehet fel alkatunk és hangulatunk szerint. Magasztalhatjuk Istent énekkel, zenével, tánccal, szavainkkal, csöndes imádással, közös ünnepléssel (különösen az Eukarisztiában), és még sokféleképp. A dicsőítésben és magasztalásban meg fogjuk tapasztalni, amit az Egyház imádkozik: „Dicsőítésünkre nem Neked van szükséged, hálánk a Te kegyelmi ajándékod. Magasztalásunk nem növelheti nagyságodat, de nekünk áldást és üdvöt hoz." (A köznapi IV prefációból)

- Mit jelent dicsérni és dicsőíteni? Mit mondasz ilyenkor Istennek és az embereknek?
- Mondtál már dicsőítő imát? Mit tapasztaltál?

Pál az idők sokféle szenvedését szülési fájdalmaknak tekinti. Ezek vezetnek minket az Újba, Isten országának beteljesülésébe. *„Tudjuk ugyanis, hogy az egész természet (együtt) sóhajtozik és vajúdik mindmáig"* (Róm 8,22). Nemcsak az emberiség reménykedik, az egész teremtett világ megújulásra vár.

Az ember olyan mértékű boldogságra és gyönyörűségre született, amit a földi lét nem adhat meg. Mi az örökkévalóságra teremttettünk. Ezért hiányolunk mindig valamit a világból. Belső nyugtalanság kísér minket: keresünk valamit, amiről gyakran nem is tudjuk megmondani, hogy mi lehet az. Ezért nem vagyunk képesek soha megelégedni azzal, amit nekünk ez a világ adni tud. Bár talán sok örömteli pillanatot megéltünk már, mégis a maradandó boldogságra vágyakozunk. Mi arra vagyunk hivatottak, amit csak az öröklét adhat meg.

Ez látszik például állandó időhiányunkban. Mindannyiunknak az az érzése, hogy nincs elég időnk. Sokkal többet szeretnénk megtenni, mint amennyit bírunk.

Majd az örökkévalóságban végre elegendő időnk lesz. Meg fogjuk élni a beteljesülést. Akkor már semmit sem fogunk hiányolni. Akkor már semmi sem lesz túl kicsi, túl rövid vagy túl szűk. Akkor végre a nekünk teremtett, ránk szabott mértékek között élhetünk. Mindannyian olyan boldogságra vagyunk hivatottak, amit csak az örökkévalóság adhat meg.

Aki magában hordozza ezt a reményt, fölszabadultabban tud élni. Éppen azért, mert biztonságban érzi magát – ezt pedig már nem veheti el tőle az élet, a szerencse, a jövő – nyugodtabban fordulhat feladatai felé. Higgadtabban szolgálhat és nem érzi szükségét annak, hogy a világ élményeit hajszolja.

- Mit jelent számodra ez a nagyszerű jövőkép?

Az ima a héber „Ámen" szóval végződik, ezt magyarra úgy fordíthatnánk, hogy „bizony úgy van". Amire ezt mondják, az ránk vonatkozik, az biztos, állandó, nyugodtan ráhagyatkozhatunk, számolhatunk vele. Maga Jézus is gyakran használta közlései megerősítéseként az Ámент. Feltűnő, hogy minden alkalommal kijelentései elé tette: *„Bizony, bizony mondom nektek..."* (Jn 1,51). A kétszeres Ámen jelentése: „Most magasabb tekintélyként beszélek. Amit most mondok, az úgy van, függetlenül attól, hogy egyetértetek-e vele vagy sem."

Isten megbízható „Igen"-e: Jézus. Így nevezi saját magát a Jelenések Könyvében: *„A laodiceai egyház angyalának ezt írd: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, Isten teremtésének kútforrása"* (Jel 3,14). Pál is tanúsítja ezt: *„Isten valamennyi ígérete Igenné vált benne. Ezért hangzik föl általa ajkunkon az Ámen Isten dicsőségére."* (2Kor 1,20).

Megszoktuk, hogy egy ima végén Ámennel fejezzük ki egyetértésünket, felelősségvállalásunkat és hitünket: Ámen – ez így van. Ámen – ez rám vonatkozik. Ámen – így kell lennie. Ámen – így hiszem. Ámen – ezért síkraszállok.

A Miatyánk végső Ámene megkoronázza az imát. Hiszen ezzel fejezzük ki azt a döntést, hogy az előbbiekben elmondott kérések a mi életünkre vonatkoznak. Ez többek közt azt jelenti, elszántuk magunkat arra, hogy:

- Istent elismerjük Mennyei Atyánknak, megbízzunk Benne és irányítását mindenben elfogadjuk;
- a Mennyei Atya gyermekeiként élünk Vele és Érte az Ő családjában;
- dicsőítjük és áldjuk, valamint életünkkel megszenteljük a nevét;
- együttműködünk Vele, hogy életünkben és az egész világon növekedjen befolyása, országa és szeretteturalma;
- az Ő akaratát és terveit próbáljuk megvalósítani, nem pedig saját elképzeléseinket, elvárásainkat és nézeteinket tartjuk mértékadónak;
- kenyerünket, valamint szükségleteink csillapítását Tőle várjuk naponta, és mindazt, amink van, nagyvonalúan megosztjuk és továbbadjuk;
- mindig a kiengesztelődés, valamint az igazságos egymással és egymásért élés útját választjuk;
- az Ő akaratát követjük, kísértésekben az Ő erejére támaszkodunk, ellene mondunk a gonosznak, bármilyen alakban jelentkezzék is;
- országának eljövetelét Őt dicsőítve hittel, bizalommal és tevékenyen várjuk.

Igaz szívvel kimondani az Ámen azt jelenti tehát, hogy teljesen átengedjük magunkat a Mennyei Atya vezetésének és Isten országának életmódját választjuk. Elvileg ezt a döntést már egyszer meghoztuk. Ha pedig életünket ebbe az irányba állítottuk, mindennap meg kell újítanunk szándékunkat!

- Kimondtad már ezt a döntést? Meg szeretnéd tenni?

Így imádkozzunk!

„Istent dicsőíteni azt jelenti, hogy a dolgokat a végük felől nézzük." (Helmut Thielicke) A vége felől minden egészen másképp néz ki. Rá lehet eszmélni, hogy mi számít ebben a földi létben, mi fizetődik ki igazán és mi a maradandó. Már ez a felismerés is fölszabadít. Ha Isten országának beteljesedésére gondolunk, reménytelinek látjuk a véget. Tudjuk, olyan élet felé haladunk, ahol csak az öröm létezik. A dicsőítésben ehhez a jövőhöz kapcsolódunk, ettől növekedik bennünk Isten ereje. Összekötjük magunkat Istennel, aki a természetfölötti világban uralkodik.

A magasztalásban magunkról Istenre emeljük tekintetünket. Nemcsak a szívünkkel, hanem egész emberi létünkkel is fölemelkedhetünk Hozzá. Ezért állunk fel a liturgiában minden alkalommal, amikor Istent dicsőítjük: *„Emeljük föl szívünket!"* – halljuk a paptól. *„Fölemeltük az Úrhoz"* – válaszoljuk. Egészen Nála lenni, ez a dicsőítő állapot.

Imádkozzunk a testünkkel!

Mi, emberek, belső világunkat testünkkel fejezzük ki. A helyes testtartás segít, hogy jól imádkozzunk. Erre vonatkozik a következő három lépésből álló gyakorlat:

1. Kérlek, állj fel! Figyelmeddel kövesd végig egész testedet! Hogyan érintkezel a talajjal? Mit érzékelsz a lábadban, a derekadban, a mellkasodban, a fejedben, a karodban?
2. A karok Isten (az ég) felé kitárva, nyitott tenyérrel fölfelé. Ebben a tartásban imádkoztak leggyakrabban a Bibliában. Ez elsősorban a dicsőítés testhelyzete.

   Most arra kérlek, irányítsd szívedet egészen Isten felé, hogy magasztald Őt. Próbáld meg a dicsőítést egész testeddel kifejezni! Például irányítsd pillantásodat egészen fölfelé, emeld karodat, amennyire jól esik! Maradj így néhány pillanatig Isten előtt!
3. Most arra kérlek, dicsőítsd Istent saját szavaiddal! Mondd meg Neki, hogy szereted, hogy Ő a te legnagyobb kincsed, hogy Őt mindenkinél többre tartod, stb.

Imádkozzunk zsoltárokkal!

Sok zsoltár magasztalja Istent. Ezek megtanítanak minket imádkozni, segítenek, hogy Isten előtt meg tudjunk szólalni. Ez igaz a dicsőítésre is.

Ehhez lássunk egy gyakorlatot: arra kérlek, mondd a következő verssorokat lassan és hangosan!

- *„Dicsőítelek Téged, Istenem, Királyom, nevedet mindörökre áldom! Mindennap dicsérlek Téged, nevedet örökké magasztalom."* (Zsolt 145,1-2)
- *„Alleluja! Dicsérd, lelkem, az Urat! Áldom az Urat, ameddig élek, dicsőítem Istent, ameddig vagyok."* (Zsolt 146,1-2)
- *„Áldjad, lelkem, az Urat, és egész bensőm dicsérje szent nevét! Áldjad, lelkem az Urat, és ne feledd, mennyi jót tett veled!"* (Zsolt 103,1-2a)
- *„Alleluja! Áldjátok az Urat, mert jó neki énekelni, Istenünknek kedves a dicsőítés!"* (Zsolt 147,1)
- *„Alleluja! Énekeljetek az Úrnak új éneket, dicsérete zengjen a szentek közösségében!"* (Zsolt 149,1)
- *„Minden élő dicsérje az Urat! Alleluja!"* (Zsolt 150,6)

- Próbálj meg a végén befelé figyelni! Mit érzel?
- A szíveddel mondtad?
- Melyik verssor visszhangzik benned?

Arra kérlek, ismételd el ezeket az igéket többször hangosan, és végül folytasd szabad imában vagy dicsőítésben!

Leo Tanner: Miatyánk (részlet)

A Fehér Hadsereg

A gyermekek fogják megmenteni a világot

- Beszélgetés Andreas D'Ascanio atyával -

II/2. rész



„Nem azért teremtetett a kisgyermekek szíve, hogy imádkozzon és szeressen? Miért vannak olyan kevesen, akik imádkoznak? A gyermekek imája mindenható. Nincs szebb, ami Isten elé szállna, mint a gyermekek imája. Több gyermek az imában egyesülve csodákra képes. Ó, anyák, tegyetek meg mindent, hogy gyermekeitek szívesen imádkozzanak, és Isten gyönyörűségét leli majd bennetek. Legyetek biztosak benne, hogy az angyalok gyermekeitek között és velük együtt imádkoznak."
(Marthe Robin)

- **De valóban igent mondanak a gyerekek? Képes egy gyermek személyes döntést hozni ebben az életkorban? Nemcsak elismétli, amit mondanak neki?**

◦ A gyerekek először a közösségben mondják ki igenüket, de utána felszólítom őket, hogy mindenki előtt tanúskodjanak döntésükről. Így szólok hozzájuk: „Tehát, aki valóban Istennek akarja ajándékozni magát, az hozzon most egy virágot a Szűzanya szobrához, és mondja ezt hangosan: Mama, én neked ajándékozom magamat!"

Azután figyelem a gyerekeket. Néhányan visszalépnek egy lépést, mások előrelépnek. Azok, akik visszalépnek egyet, gyakran eldobják a virágot, vagy valaki másnak a zsebébe dugják. Mások pedig kihozzák, és hangosan, érthetően mondják: „Mama, én neked ajándékozom magamat!" A legkisebbeknél is így járok el. A végén felszólítom őket, hogy lépjenek előre, adjanak egy puszit a Szűzanyának és mondják: „Mama, én neked ajándékozom magamat!" Mindig vannak olyan gyerekek, akik nem ajánlják fel magukat a Szűzanyának. Ilyenkor megkérdezem: „Nem akarod, vagy nem tudod mondani?" Egy alkalommal megkérdeztem egy kicsi fiút, aki némán és teljesen magába fordulva állt: „Megtegye helyetted ezt egy másik gyerek?" – „Én nem tudom kimondani!" – felelte. „De hát csak ki tudod mondani ezeket a szavakat?" – folytattam. „Nem, nem tudom!" – mondta. Mellette éppen egy hároméves kislány ajánlotta magát a Szűzanyának. „Andreas atya, tegnap született húgocskámért is megtehetem?" – kérdezte „Igen" – feleltem. „Mama, neked ajándékozom magamat a húgocskám nevében is, aki tegnap született" – mondta.

Egy kommunista tanár, egy régi barátom próbára akart tenni: „Túl fiatalok a gyerekek! Meglátod majd, hogy ezek a gyerekek egyszerűen csak elismétlik, amit én vagy te nekik mondasz."

Amikor egy gyerek nem akarta kimondani a felajánlást, felszólítottam a tanárt: „Most menj oda hozzá, és mondd neki, hogy ismételje utánad a mondatot, vagy mondjon csak egyszerűen igent." Nem történt semmilyen reakció. „Nem akarod mondani?" – kérdezte. „Nem!" – válaszolta a kicsi fagyosan és határozottan. Majd felállt, az egyik sarokba ment, és elkezdett sírni.

„Ezt soha nem hittem volna" – ismeri be barátom –, „hogy egy hároméves gyermek ilyen mélyen megérti, amit mondasz neki. Ennek a gyereknek hitetlenek a szülei, és otthon csak káromkodást hall."

- **Mivel magyarázza, hogy némely gyermek „nem"-et mond?**

◦ Sok ilyen gyerekkel beszéltem. Többségük a démonok erős befolyása alatt áll. Négy-ötéves gyerekeket, akik még olvasni, írni sem tudnak, pszichiáterhez visznek, mert démoni támadásoktól szenvednek. Hogyan lehetséges ez? Gondoljunk csak a filmekre, amiket a gyerekek kicsi koruktól kezdve látnak a tévében, arra a sok babára és játékfigurára, melyekkel elvannak halmozva gyerekeink. Szinte valamennyi torzkép: óriási izmok és egy állati arc (halál, majom, kutya, egerek...). Ez a bestializmus felmagasztalása. És mindannyian harci állásban vannak. Ezt az évek folyamán lassan értettem meg. Amikor egyszer a katekizmust tanítottam, gyakran nyugtalanság támadt az egyik osztályban – amíg egy nap az

egyik gyerek egy ilyen furcsa figurát mutatott fel a kezében. „Szereted Jézust?" – kérdeztem a gyereket. „Igen" – hebegte a kicsi, „de őt is szeretem" – mondta és a kezében lévő „szörnyre" mutatott. Ez a gyerek nem tudott szabadon dönteni. És vele volt kis barátja, aki csak hidegséget mutatott. Ez döntés a világosság és a sötétség között! Még mielőtt a sátán megkaparintaná, Jézusnak kell a szívébe költöznie.

Ezért vezetek három-négyéves gyerekeket szentáldozáshoz. A gyermek ebben az életkorban egészen pontosan megérti ezt. Az a hároméves is, aki ezt a „szörnyalakot" magával hozta az iskolába és az egész osztályt ellenállóvá tette. Amikor a szentostyával közeledtem hozzá, elkezdett hangosan kiabálni: „El, el, nem akarom Jézust!" Csöndesen imádkoztam Szent Mihály arkangyalhoz. Az apa, aki a karjában tartotta a kicsit, letette a földre. A gyerek odajött hozzám, letérdelt Jézus előtt és magához vette a szentostyát, majd azt akarta, hogy az apja újra a kezébe vegye őt – és öt perccel később újra elkezdődött a kiabálás. Itt **exorcizmusra volt szükség**. Egy héttel később ugyanígy ismétlődtek meg az események. A következő vasárnap is ugyanez történt, amikor harmadszor hívtam szentáldozáshoz a gyereket. – De ezután a harmadik szentáldozás utáni hétfőn valami meglepő dolog történt. Szülei felhívtak Rómából és ezt mondták: „Andreas atya, tegnap evés közben a kicsi hirtelen felállt, a szobájába ment, fogta az összes babáját és beledobta a szemetesvödörbe. Majd visszajött és azt mondta: Nem akarok többet tévét nézni!" E napig pszichiáterhez járt a gyerek, alig aludt, és anyja két éven keresztül nem tudott miatta templomba menni. – Ma pedig egy kimondottan kedves és kiegyensúlyozott kisfiú!

Gyerekek százai lesznek megszállottak, ha ilyen játékokkal játszanak. Nagyon erősen kapaszkodnak beléjük. Ez így van megtervezve, hiszen a játékok már az eladás előtt „meg vannak terhelve" ezzel a befolyással. Például a bájos „Barbie". Lábai egyharmaddal hosszabbak a normálisnál, két túlméretezett mell, egy mikroszkopikusan kicsi kéz, a nyak háromszor hosszabb a normálisnál, hosszú haj, égszínkék szemek. Ez az irreális képmás egy olyan szépség képe, ami nem létezik. A gyerek, aki ezt a „Barbie"-t öltözteti, szeretgeti, belenéz utána a tükörbe, és úgy gondolhatja: „Én nem vagyok olyan, mint a Barbie. Vékonyabbnak kellene lennem, nem szabad többet ennem." A pszichológusok szerint az anorexia (beteges sovány ság) legfőbb okozói a Barbie játékok.

- **Egy ilyen misszió után a gyerekek újra visszakerülnek régi környezetükbe. Nem veszik el ezzel minden? Vagy folytatódik a misszió lakóhelyükön is?**

◦ Piatrelcina-i Pio atya mondta: „Hozzatok létre kis imafészkeket a gyerekek számára!" Ez természetesen mindig attól függ, hogy hogyan működnek együtt a felnőttek. Mindenekelőtt fontos a család. Gyakran hoznak létre a gyerekek maguk között imafészkeket, és találkoznak, hogy elimádkozzák a rózsafüzért. Isten egészen elfogadta a gyermek igenjét. Ha el is fordul Istentől, ez az igen egyszer egészen váratlanul újra felszínre kerül.

- **Mit tanácsolna azoknak a szülőknek, akik Fatima szellemében akarják nevelni gyermekeiket?**

◦ A legfontosabb maga a személy. A gyermek egészen pontosan érzi, hogy azt teszi-e az ember maga is, és azt képviseli-e, amit mond, vagy csak üres szavakról van szó. A gyermek érzi, hogy az anya és az apa valóban hisz-e Istenben, imádkozik-e, hoz-e áldozatokat vagy sem.

A családoknak naponta együtt kellene imádkoznia a rózsafüzért, és a szentségek, a szentáldozás és a gyónás erejéből élni. Így jön létre az a természetfölötti isteni légkör a családban, amelyben ki tud nyílni, és ki tud bontakozni a gyermek lelke.

- **Ön L'Aquila-ban sírkövet állított az abortuszban meghalt gyerekeknek. Mi késztette erre a lépésre?**

◦ Tudjuk, hogy az abortusz gyilkosság. A statisztika szerint az elmúlt tizenöt évben egymilliárd gyermeket öltek meg. Ez a pokol diadala? Nem, Jézus győzedelmeskedik! Kik ezek a kicsinyek? Ők azok, akik az Atya útját előkészítik, ugyanúgy, ahogyan a betlehemi kicsinyek Jézus útját készítették elő. Jézus hal meg bennük! „Amit e legkisebbekkel tettetek, velem tettétek!" S mit tesz Jézus, amikor meghal? Így imádkozik: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!" Ezek a gyermekek nagy megmentők, korunk védtelen áldozatai.

* * *

Aki szeretné személyesen felvenni a kapcsolatot Andreas atyával és a mozgalommal, a következő címre írhat:

Armata Bianca
CP 135
67100 Aquila
Italy

Magyarországon jelenleg általában harmadikos korukban lesznek elsőáldozók a gyermekek. Olyan tendenciák is vannak, hogy csak még későbbi életkorban szabad őket elsőáldozáshoz engedni. Meg is indokolják, hogy miért. Ezeket az indokokat meg kell cáfolni, és magasabb egyházi fórumoknál elérni, hogy korábban történhessen az elsőáldozás. Amíg azonban ez nem történhet meg, addig is meg lehet tanítani a kicsiket a tökéletes bánat felindítására és a lelki áldozásra, megmagyarázva nekik, hogy „ha majd nagyobb leszel, akkor valóságosan is magadhoz veheted Jézust." – Fordító megjegyzése

KARIZMA ISKOLA

Jézus élő valóság!

— A Damian Stayne karizmaiskolájában tapasztaltak összefoglalása —

Én akkor tértem meg, amikor felismertem, hogy mindaz, ami a Bibliában le van írva, ma is élő, jelenvaló valóság. Ez több, mint 13 éve történt. Akkor mellbevágott ennek a tényszerűsége. Azután telt-múlt az idő, és bár hittem, hogy Jézus Krisztus ugyanaz tegnap, ma és mindörökké (Zsid 13,8), és ma is megtörténhetnek azok a csodák, amik a Bibliában le vannak írva, sőt meg is történnek, azért azt valahogy sosem vártam, hogy velünk, bennünk, általunk is történjenek.

Később aztán egyre inkább nem hagyott nyugodni a kérdés: ha Jézus valóban él, ha valóban elnyertem a Szentlelket a bérmálásban, ha Jézus megígérte, hogy: *„Aki hisz bennem, ugyanazokat a tetteket viszi végbe, amelyeket én végbevittem, sőt még nagyobbakat is végbevisz, mert az Atyához megyek"* (Jn 14,12), illetve: *„Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak"* (Mk 16,18), akkor miért nem látom mindezt. Az ugyanis nincs leírva, hogy mindez csak az első pár századra vonatkozik, sőt a Biblia szerint az ígéret nektek és fiaitoknak szól, meg azoknak, akiket – bár távol vannak – meghívott a mi Urunk, Istenünk (ApCsel 2,39). Éppen ezért, amikor olvastam egy cikket a neten Damian Stayne-ről és az ő közösségéről, akik egy angliai katolikus közösség tagjai, és akiknek ugyanez volt a problémájuk és erre megoldást találtak, gondolhatjátok, hogy nagy lelkesedéssel mentem el arra a háromnapos lelkigyakorlatra, amelyre meghívta őket az Emmausz közösség, élén Katona István atyával.

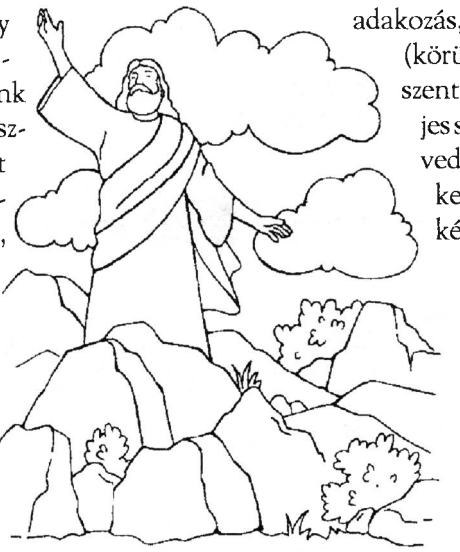
Most leírom, mit tapasztaltam ott. Talán az volt a lényege, hogy a szívünkig érjen le az, amit az eszünkkel fogtunk csak fel eddig, hogy: **Jézus valóban él!** Az Isten ereje által végbevitt csodás gyógyulások, szabadítások NEM opcionális elemei Jézus egykori működésének, vagy az Egyház szolgálatának, hanem Isten országa meghirdetésének ELENGEDHETETLEN részei. Sem Jézus, sem a Szentlélek nem más ma, mint 2000 éve. A mi hitünk mértékén múlik, hogy milyen erővel és hatalommal tudjuk képviselni Istent a környezetünkben. Az elengedhetetlenség nem arra vonatkozik, hogy konkrétan mindig mindenki azonnal meggyógyul, megszabadul... hanem arra, hogy Isten országának hiteles hirdetését mindenképp jelek és csodák kell, hogy kísérjék. Ebben benne van az is, hogy valaki csak az örökkévalóságban gyógyul meg teljesen. De hányan nem gyógyulnak meg az én hitetlenségem miatt, akiket Isten szeretne itt és most meggyógyítani? A lelkigyakorlaton (talán nem csak nekem) tisztázódott a szívem mélyén, hogy nincsen ellentmondás Isten gyöngéd szeretete és erővel történő megnyilvánulása között, nincsen ellentmondás aközött, hogy „nem szabad vakmerően törekedni a rendkívüli adományokra", és hogy az Úr az Ő végtelen jóságában sokkal többet akar adni MINDENKINEK, aki valóban hajlandó az életét teljesen Neki szentelve Őt szolgálni, nincsen ellentmondás abban sem, hogy semmi érdemem nincs és igen gyarló ember vagyok, az Isten azonban mégis nagy dolgokra szeretne használni.

Akik hisznek, azokat ezek a jelek fogják kísérni: *„Nevemben ördögöt űznek, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik, ha pedig betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak"* (Mk 16,18). Ez – a szövegösszefüggésből is kiderül – minden HÍVŐnek szól (nemcsak az apostoloknak, püspököknek) vagy a 72-nek (papság), mint a korábbi hasonló tartalmú részekre könnyen rá lehet mondani. Isten valóban szuverén. Áldott legyen az Ő kifürkészhetetlen útjaiért, áldott legyen az Ő karizmáiért (kicsinyekért és nagyokért egyaránt), amelyek használatakor minden egyes alkalommal megtapasztalhatjuk a Szentlélektől való teljes függést, hogy semmit nem tudunk a magunk erejéből megtenni! De ne feledkezzünk meg Isten igazmondásáról, hűségéről, ígéreteiről sem. A mustármagnyi hit hegyeket mozgat! Sokszor a mi rejtett hitetlenségünk az oka annak, hogy Isten nem tud bennünk, a körünkben, általunk úgy megnyilvánulni, hogy megtérések, gyógyulások, szabadulások történjenek, hogy az emberek már a közelségünkben térdre essenek, mert Isten szentségét érzik belőlünk áradni. Tehát sokszor nem az a helyzet, hogy

Isten nem akar valamit megtenni általunk, hanem az, hogy mi – hitetlenségünkkel – megkötjük a kezét. Szabad akaratunkat tiszteletben tartva nem erőltet semmit, de amit ránk bízott, azt más nem tudja elvégezni. És ez a mi bűnünk, mulasztásunk. Isten minden kegyelmet megad hozzá, a többi rajtunk múlik.

„Legyetek szentek, mert én, az Úr, a ti Istenetek szent vagyok" (Lev 19,2). A tapasztalat az, hogy Ő elég ritkán oszt feltűnő, azaz csodát vonzó adományt (Tardif atya, Damian Stayne igen kevés van). De miért?

A Lélek kinek-kinek olyan adományt ad, amilyet akar. Isten szuverenitását épeszű (ép lelkű) hívő nem vonja kétségbe. De vajon elfogadunk-e minden adományt (kicsinyeket, nem fényeseket, nem látványosakat...), amit Isten nekünk adni akar? Vállalunk-e olyan szolgálatot, amely egyáltalán szükségessé teszi, hogy Isten bármilyen karizmát adjon nekünk (pontosabban amelyek rajtunk keresztül megnyilvánulva Isten országát építik)? Megértettem, hogy: hirdessük az Evangéliumot, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan (2Tim 4,2). Nekem ez nagyon tanulságos volt. Hiszen a Bibliában is az van leírva, hogy ELŐBB hirdették az evangéliumot és UTÁNA Isten csodákkal és jelekkel igazolta magát. KI KELL LÉPNI HITBEN.



Szó nem volt arról, hogy magát a csodát kell várni. Szörnyű hiba lenne, kioltaná a Lelket. Hangsúlyosan arról volt szó, hogy az Istenért való szolgálatot kell vállalni s ezt erősíti meg Isten jelekkel és csodákkal. De a jelekről és csodákról nem mondhatunk könnyelműen le, mint az evangelizáció eszközeiről. Hiszen az Evangéliumokban és az Apostolok Cselekedeteiben is nagy százalékban van jelen.

Természetesen nem ettől várjuk a pasztoráció eredményességét, de nem intézhetjük el egy könnyelmű kézlegyintéssel, mely mögött nem alázat, hanem bizony hitetlenség búvik meg. Ha mi készek vagyunk bármi áron Istent szolgálni és erre törekszünk, akkor Isten igenis bíz ránk szolgálatokat, és nem hagy magunkra, hanem erős karjával ott lesz velünk. Ha a kicsiben hűek vagyunk, sokat bíz ránk. És Jézus mindannyiunkra sokat akar bízni!!! Minket akar az aratásába küldeni, ha hajlandók vagyunk erre, a többit megadja.

Az egész lelkigyakorlat mentes volt mindenféle beteges vagy öncélú csodakereséstől (a rendkívüli adományokra való vakmerő törekvéstől). Avilai Szent Teréz, Szárovi Szent Szerafim, Padre Pio, a Katekizmus, számos pápa megnyilatkozásai, zsinati dokumentumok adták meg a biztonságot adó gyökereket. A három nap alatt (háromszor 12 aktív óra!) nem volt SEMMI, ami az Egyház tanításával vagy fegyelmi intézkedéseivel egy picit is szemben állt volna. Végül két és fél nap után, amikor már annyi oldalról tapasztaltuk meg a Szentlélek erős működését a szolgáló testvéreken (és egymáson) keresztül, annyit növekedett a hitünk, (hogy mármár a nyolcad mustármag méretét is elérte), akkor megkaptuk a receptet: mi kell ahhoz, hogy mi is lángolóan, jelekkel és csodákkal megerősítve tudjunk tanúságot tenni Isten hatalmas szeretetéről...

A recept pedig egyszerű, semmi rendkívüli sincs benne: **radikális döntés Jézus mellett** és mindaz, ami ennek hozománya: rendezett, tiszta keresztény élet, adakozás, böjt, napi odaszánt idő az imára (körülbelül 1 óra), rendszeres gyónás, szentségekhez járulás, valódi alázat; teljes szabadság az anyagi javaktól és szenvedélyektől; napi imádság a HIT növekedéséért – bűnbánat a hitem csekélysége miatt; élő közösség, amelynek keretében szolgálhat és növekedhet az ember, mélységes szeretet azok iránt, akik felé szolgálunk, Isten-család-szolgálat fontossági sorrend betartása; reményünk folyamatos táplálása. És ezek mellett az első, hogy legyünk meggyőződve arról, hogy a szükséges karizmák a rendelkezésünkre állnak, és alapvetően fontosak a keresztény szolgálatban. Tehát megértettem, hogy a mi dolgunk: HINNI, hogy Isten AKAR minket csodákkal kísérten használni.

HOGYAN HIGGYÜNK?

A hit NEM érzelem, hanem döntés! Minden nap, minden percben bűnbánatot tartani a hitünk hiányossága miatt és minden percben kérni hitünk növekedését. Ez a csapat (Cor et Lumen Christi) már régóta, még II. János Pál pápa áldásával és engedélyével kezdte meg szolgálatát, rengeteg helyen imádkoztak gyógyulásokért. Tíz évig imádkoztak mindennap és böjtöltek minden pénteken azért, hogy csodák és jelek történjenek, és akkor elkezdtek történni. Eddig mindig mondtam a hitetlen vagy new age-es kolléganőmnek, hogy ISTEN gyógyít, erre ő megkérdezte, akkor miért nem gyógyulnak az emberek a katolikus egyházban, miért a mágusoknál? Mondtam, hogy gyógyulnak ott is, akkor meg azt kérdezte, hogy láttam is egyet vagy csak mondom. És mindig rossz volt, hogy csak annyit tudtam mondani, hogy hiszem, de konkrétan nem láttam. És most már mondhatom, hogy láttam a saját szememmel.

Hiszen az embereket vonzzák a természetfeletti és a new age látványos „csodái". Oda mennek, ahol gyógyulnak – látványosan. Erről az jutott eszembe, amikor az egyiptomi mágusok is utánozzák Mózes csodáit, és amit Damian is mondott, hogy napjainkban azért is kell erősödnie a látványos jeleknek, hogy a New Age látványos jelei megmérettessenek, mint amikor a Baál próféták kontra Illés megmérkőztek.

Sokszor Isten humora is felcsillant elbeszéléseiben, több ilyen gyógyulás is volt a tarsolyában, például az egyik összejövetelükön szemek gyógyulásáért imádkoztak, mikor is a vécét takarító műszaki személyzet nem is hívő, hanem épp munkáját végző tagjának, aki fél szemére vak volt, a szeme felpattant. Rohant ki a vécéből, hogy mi történt... mondták, hogy most épp a szemekért imádkoztak. A háromnapos lelkigyakorlat Vácott a Székesegyházban, Varga Lajos segédpüspök részvételével egy gyógyító nappal ért véget. Rengeteg ember gyógyult meg, ennek tanúi vagyunk. A sánták jártak, vakok láttak, süketek hallottak. Ahogy a Bibliában le van írva. Isten ott is ránk mosolygott, nekünk is engedett egy ilyen humoros gyógyulást: a rendezvény végén odalépett az egyik rendező a mikrofonhoz és bemondta: „Valaki a vécében felejtette a mankóját (botját?), kérjük jöjjön érte!"

Növeld, Uram, a hitet mindannyiunkban!! És hogy mennyire igaz mindez: a saját közösségünkben előléptünk hitben, nyitott alkalmakon kezdtünk el imádkozni gyógyulásokért. Már az első alkalom után kaptunk hiteles fizikai gyógyulásokról visszajelzést és az a gyümölcs, hogy azóta még 2 (nem nyitott) alkalmunkon új és új arcok tűntek fel. Maga a természet sóvárogva várja Isten fiainak megnyilvánulását (Róm 8,19). Igen, az emberek éhezik és szomjazzák Istent, Isten pedig arra hív: *„Ti adjatok nekik enni"* (Lk 9,13). Isten majd megszaporítja kenyerünket, csak lássunk neki az osztásnak végre!

Bori és Gábor

Tanúságtételek gyógyulásokról

— Vác, 2008. október 5. vasárnap —

Az alábbi tanúságtételek a váci gyógyító napon történtekről íródtak, melyet Damian Stayne tartott 2008. október 5-én.

A dicsőítés Istenre való tekintés és az Ő mindenek fölé emelése. Amikor a tanítás kezdetét vette, azt kérték, hogy az egyik padsor álljon fel és kiáltsa, hogy „Jézus él", majd a másik álljon fel, és kiáltson: „Jézus él!" Erre azt láttam, hogy néhány ember felállt és kiment a templomból, pedig ez a valóság: „Jézus él!" Ha valaminek örülünk, talán nem ujjongunk? Vagy hogyan valljuk meg, hogy Jézus az Úr? Majd a tanításokban Damian elmondta, mennyire fontos a bűntől szabadon élni, és erre a Szentíráson keresztül Jézus tud megtanítani bennünket. És hogy mennyire fontos az imádság életünkben, hogy többet tekintsünk Őrá, mert Ő él! Majd tanúságot tett a maga és más emberek élete alapján. Mert jó megvallani Őt és jó Vele élni. Nélküle üres az élet.

Aztán eljött a délután. Ima a különböző testrészekért. Bevallom engem is nagy hitetlenség fogott el. Aztán hívtak azok közé, akik a gyógyulásokról szóló tanúságtételeket hallgatták, és ott szembesültem azzal, hogy aki alig hallott, most tisztán hall, aki alig bírt menni, most szalad, aki alig bírt mozdulni, most könnyedén ujjong és táncol Istennek! Csodás volt látni, hogy sok ember élete változott meg ezen a napon. Én hiszem, hogy aki Jézushoz megy, azt Ő nem taszítja el, és annak megújul az élete!

Ilona

Egy éve novemberben a váci börtönben jártam a raboknál lelkigondozójukkal együtt az Úr kérésére, a nekik szóló üzenetekkel. Nagyon megérintette őket. Hívtak, hogy máskor is menjek. Mivel azonban az Úr más feladattal bízott meg, a Szentlélek ösztönzésére egy kéréssel fordultam hozzájuk: „Segítsenek kiimádkozni a keresztények egységét odabent a börtönben", hogy Vácon létrejöhessen az egység. Küldtem is ehhez imádságot, amit ők hűségesen végeznek. Megígértem, hogy visszamegyek beszámolni tanúságtételeim után az eredményről. Ezután az Úr a felekezeti vezetőkhöz küldött tanúságtételre egy testvéremmel együtt. Ez sok küzdelemmel jár és mindig háttérimával megyünk. Egy éve Földi Tibor atya a váci Ifjúsági Ökumenikus Találkozónkon arról beszélt, hogy ha a városunkban el-

indulunk az egységért, meglátjuk testi-lelki gyógyulások fognak történni. Így is lett. Tovább folytattuk a felekezeti vezetőkhöz szóló tanúságtételünket, s mikor a felénél tartottunk, nem kis meglepetésemre, felhívott Katona István atya ezzel a kérdéssel: „Lehetne-e Vácon a gyógyító lelkinap? 1500 emberre számíthatunk." Első hallásra a bensőm ezt mondta: „De fantasztikus vagy, Uram, pedig még csak a felénél tartunk." Természetesen beleegyeztem, de tudtam, hogy ez csak úgy jöhet létre, ha mi, váciak összefogunk. Sok-sok testvér áldozatos segítségével tudtunk helytállni. Isten áldja meg őket! Külön köszönet István atyának, Máthé György plébános atyának és a váci püspök atyáknak!

Ez a nap egyértelműen a Jóisten válasza volt számomra az egységért folytatott imáinkra. Tudtam, hogy ez a nagy létszám (1500 fő) túlságosan meghaladja erőinket, ezért kértem a Szűzanyát, szervezzen ő helyettünk, mi pedig leszünk a keze-lába. Hogy mennyire így történt, másnap kaptunk rá igazi választ. Hétfőn, pontosan 9 órakor a vasárnapi kezdés időpontjában egy gyönyörű szivárvány borította be Vácot úgy, hogy előtte nem is volt eső. Ezt csak Vácon lehetett látni, többen is rám telefonáltak. Köszönjük Mária segítségét! Varró István is a nap végén jelezte nekem, hogy nagyon érezhető volt az Égiek szervezése, segítsége. Vasárnap reggel egy sürgető buzgóságot éreztem lelkemben az Úr dolgai iránt. Ilyet még nem tapasztaltam fizikai szervezésben. A Szentségimádást az utolsó előtti napon közösségünkre bízták. Nekünk kellett vezetni. A mi közösségünk a Két Szent Szív Karizmatikus Közösség. Ennek a közösségnek nagyon fontos imája a Két Szent Szív felajánló ima, ami egyben védelmi imánk, amit a budapesti Szent István bazilikából hoztak a testvérek. Ezt szintén indításra kérték az Égiek. Akik felajánlják magukat Jézus és Mária Szívének, azokat elkezdi használni Jézus és Mária. A végén van egy kérés a Szeretetláng kiáradásáért. Ezt a misztériumot, titkot csak kicsiként és egyszerűként érthetjük meg. Több testvér a felajánló imádság után narancssárga színben látta az Oltáriszentséget egészen az áldásig. Volt egy testvér, aki a képlátás adományával rendelkezik, ő pulzálni látta az Oltáriszentséget, amiből lángok lövelltek ki. A Szeretetláng nem más, mint Jézus Szíve. Nemrég kezembe került egy fiatal vecsési pap írása a Szeretetlángról. Náluk az irgalmas Szívű Jézus képnek a szívéből lövelltek ki lángok. A Szeretetláng a gyűlöletet szeretetté változtatja át. Ez szintén megerősítés.

Damien Stayne erőteljes imádságán keresztül hisszük, hogy maga Jézus tanított bennünket hittel, jól közbenjárni. Ezeknek a csodás gyógyulásoknak a száma 150-200. Dicsőség az Úrnak! Én is közéjük tartozom, mert az alkalom előtt egy pár hete már nem bírtam a nyakamat forgatni. Az imádság óta elmúlt a fájó érzés és nincsen semmi bajom. Még bensőmben hallottam: „Ne legyek nyakas, akaratos." Varga Lajos püspök atyának ehhez a naphoz a hozzászólása: „Vannak dolgok, amiket nem értünk, de hittel el kell fogadnunk." Szintén ő mondta: „Többször kellene így erővel közbenjárni." Volt közöttünk egy indiai testvér, aki az énekekben és a gyógyulásokban nagyon erősen érezte Isten jelenlétét. A felekezeti vezetők is meg voltak hívva gyülekezeteikkel. Meláth Attila baptista lelkészt annyira megfogta ez a nap, hogy szeretne máskor is velünk imádkozni. Nagy örömmel mesélt erről a napról lelkésztársainak. Ez a nap azok nélkül a megaláztatások nélkül nem jött volna létre, amit előtte kaptunk. Dicsőség Urunk, mindezekért!

Berczeli Jánosné, Ilona

A nyakam minden mozdulatra fájt, balra nem is tudtam fordítani. A vállamtól lefelé az egész karom nagyon erőtlen volt, sokszor elzsibbadt. Évek óta egyre rosszabb lett. (8 éve!) Hálás szívvel köszönöm Istennek gyógyulásomat, és az értem imádkozó testvéreknek jóságát.

Ollé Mihályné

Hogyan történt a gyógyulásom?

Nagyon mély lelki és testi élményben volt részem. Imádkoztak felettem, kérték a Szentlélek kiáradását és az élő Jézus segítségét. Másfél perc múlva különleges érzést éreztem, melegség, remegés és zokogás tört ki rajtam, és éreztem, hogy valami kimegy belőlem. Abban a pillanatban egyértelművé vált számomra, hogy valami különleges dolog történt velem. Szavakban ezt igen nehéz, ha nem lehetetlen elmondani. Az ilyet inkább csak átélni lehet. Amit felfogtam belőle az az, hogy az élő, most is gyógyítani akaró Jézussal kell élnem, hálát adnom Neki, hogy ezt megadta nekem.

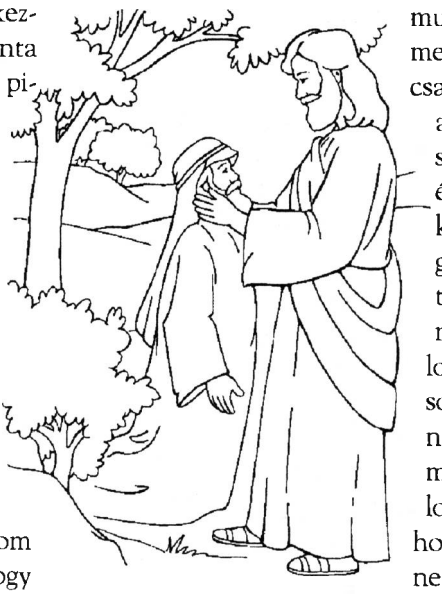
Miután hazamentem, megnéztem cukorszintemet, de alig volt mérhető, ezért nem adtam be az esti inzulin adagot, reggel szintén megmértem, akkor is ugyanazt tapasztaltam, ezért a második, reggeli adagot sem. Nagyon boldog voltam. Napokig tartott ez az állapot, és semmi bajom nem volt. Több mint tíz éve inzulinos cukorbeteg vagyok és ilyen még nem történt, hogy inzulint napokig nem adok be magamnak, és semmi baj nem történik. Amikor hazamentem a találkozóról Balassagyarmatra, elmentem az orvosomhoz. Abban maradtunk, hogy egyenlőre a fele egységet adjam be, a továbbiakat pedig majd meglátjuk. Jól érzem magam, talán ez így jó, hogy folyamatos a gyógyulásom. A lelki gyógyulás talán még nagyobb boldogságot jelentett szá-

momra, az élő Jézusnak dolga van velem, amit már ott meg is értettem. Használni akar, én ezt meghallottam és az Ő segítségével meg is próbálom valóra váltani.

Ha lelkünk az élő Jézussal összhangban van, akkor a testi betegségek is elviselhetőbbé válnak, vagy teljesen rendeződnek. Folyamatos, imádságos lelkülettel kell tovább élnünk, tenni, amit az Úr ránk bízott, és akkor mindig tudjuk, hogy hol van a helyünk. Hála és dicsőség Istennek.

Némethné, Marika

Nevem Szendrey Lászlóné. 46 éves vagyok, Neszmélyen élek. 28 évesen műtötték meg mindkét térdemet, és azt mondták, később térdprotézisre lesz szükségem. 36 éves koromban kezdett újra fájni mindkét térdem. Naponta bedagadt, sokszor le kellett ülnöm pihentetni, hogy járni tudjak, mert alig hajlott a lábam. Guggolni egyáltalán nem tudtam. A kádból való felállás is kész gyötrelem volt.



A Marana Tha újság hátoldalán olvastam az angliai Cor et Lumen Christi, azaz Krisztus fénye és Szent Szíve közösség 2008. október 5-i szolgálatáról a váci Székesegyházban. Az alkalomra három gyermekemmel mentem el. Délután a gyógyulások az ismeret szavának karizmájával kezdődtek. Három prófécia hangzott el, köztük az is, hogy Isten egy asszony térdét gyógyítja most, középen. Gyermekeim mind rám néztek. Abban a percben nagy forróság fogott el, majd lent egészen hideg lett a lábam. Ez megzavart. Hajlítgatni kezdtem a lábaimat, annyira, hogy még a padba is beleakadtam, de bizonytalan maradtam.

A szünet alatt meg is feledkeztem minderről. Elindultam kifelé, le a lépcsőkön, amikor is határozottan éreztem, hogy mégiscsak történhetett valami a térdemmel! Megszűnt benne az a feszülő érzés, amit 10 éve folyamatosan éreztem. „Mégiscsak nekem szólhatott az a kijelentés!" – futott át rajtam.

Még egy próba volt hátra, hogy teljes bizonyosságot nyerjek: a guggolás. Előző nap óta be volt dagadva a térdem, még az éjszakai pihenés sem segített... Nem törődtem hát azzal, ki lát, ki nem, kint a Székesegyház előtti téren nekiálltam a békaugrásnak, hogy bizonyosságot nyerjek és leguggoltam: „igen!

Ezt a kegyelmet tényleg én kaptam!" Aztán én is beálltam azok sorába, akiket Jézus irgalmasan meggyógyított. Édesanyám két éve lábadozik a két térdprotézis műtétje után...

Hazafelé egyfolytában arról beszélgettünk, mi minden történt aznap. Térdeim teljesen egészségesek. Köszönöm Neked, Istenem!

Szendrey Lászlóné

A 2008. október 5-i gyógyító összejövetelen meggyógyult a könyököm!

2007. október végén elestem, teljes súlyommal rázuhanva jobb könyökömre. Éreztem már akkor is, hogy komolyabb baj történhetett, de órák múlva már csak a másik kezem segítségével tudtam megemelni, behajlítani a jobb karomat, stb. Orvoshoz – munkahelyi és egyéb okok miatt – nem mentem, úgy gondoltam, nincs eltörve, csak valami zúzódás lehet, azért fáj annyira. Nem akartam, hogy begipszeljék. Könyvelő vagyok, írnom kell és számítógépet kezelnem, begipszelt kézzel nem lettem volna képes elvégezni a munkámat. Kolléganőm betegsége miatt nem engedhettem meg magamnak, hogy én is betegállományba menjek. Ezért gyógypakolásokkal kezeltem. Nagyon lassan, hónapokon keresztül gyógyult. Amikor már teljesen elmúlt a fájdalom, és lelohadt a duzzanat, akkor vettem észre, hogy el van deformálódva a könyököm, nem olyan mint a másik, és (valószínűleg) egy porcdarab letört, jól kitapintható és szemmel látható volt. Orvosi lelet nem készült róla, de a környezetemben sokan látták, hogy hónapokon keresztül gyógypakolással a karomon jártam, és a végén látták a levált kis csont- vagy porcdarabkát is a karomon.

Amikor október 5-én vasárnap a vállak, könyök és kar betegségeiért imádkozott Damian, mondtam a mellettem állónak, hogy igaz, hogy most éppen nem fáj, de a könyököm nincs rendben, imádkozzon gyógyulásáért, mert a balesetem óta nem terhelhetem annyira, mint korábban. Miután imádkozott, nem éreztem, de nem is érezhettem változást, mert akkor éppen nem fájt. De ahogy múlt az idő a templomban, éreztem, hogy valami történik a könyökömben. (Igazság szerint még mindig úgy érzem, hogy folytatódik benne az, ami akkor elkezdődött.) Amikor este hazamentem, megnéztem, és akkor vettem észre, hogy teljesen ép a vonala, elmúlt a deformáció, és eltűnt a letört porc- vagy csontdarab!

Rózsahegyi Margit

Hat évvel ezelőtt eltört a bal csuklóm külső és belső része egyaránt. A törés darabos volt, és el is mozdultak a csontok, ezért műtétre volt szükség. A műtét során fémet és drótokat raktak a csuklómba, melyet fél év után eltávolítottak. Szinte a műtét után azonnal gyógytornát írtak elő, amit be is tartottam, mert a csuklóm merev volt és nem mozgott. A gyógytorna nem sokat segített, ezért kórházba kerültem rehabilitációra. 4 hétig kezeltek kevés eredménnyel. Az idő folyamán valamit javult a merevség, de nem volt tökéletes.

A Székesegyházban történt gyógyítás alkalmával az ima és a gyógyítás után a kezem meggyógyult, tudom mozgatni, forgatni a csuklómat, már nem merev.

Köszönöm Jézusnak a gyógyítását!

Vereb Gyuláné, Ilona

Jászberényből érkeztünk a Krisztus Fénye és Szent Szíve Közösség csodás gyógyító szolgálatára nagy reménynyel. Én, Baráth Lajosné (73 éves), mint a Jászberényi Karizmatikus imacsoport összetartója és vezetője 28 éve cukorbetegséggel küszködöm. Ami a múlt években már igen labilissá vált, nagyon ingadozott, pár óra különbséggel 12-15 egységgel váltakozott, napi ötszöri inzulin adás mellett. A jobb kezem feje kissé le volt bénulva, amivel nagyon nehezen tudtam tevékenykedni, a lábamat is igen megviselte a cukorbetegség. Nem türelmetlenkedtem betegségem miatt, annyit kértem az Úr Jézustól, hogy enyhítse betegségemet, hogy tudjak tevékenykedni, tudjak másoknak segíteni. Kaptam gyógyulást! A cukrom nem múlt el, de stabilizálódott, tehát mondhatom, hogy gyógyult, a kezem egészen stabil, tudok mindent érzékelni és tevékenykedni. Dicsőség az Úr Jézus Krisztusnak és a közbenjáróknak!

Baráth Lajosné

Meszesedés volt a nyakamban, mindig fájt, és a fájdalomtól már aludni sem tudtam. Szerettem volna meggyógyulni. Amikor kézrátétellel imádkoztak értem, melegséget éreztem a nyakamban, nagyon jó érzés volt. Azóta nem fáj a nyakam. Most olyan jó, hogy nem fáj a nyakam.

Magyar Gyuláné

Vicka tanúságtétele

(Elhangzott az ifjúsági zarándoklaton 2008. augusztusában)

Szívből üdvözlök mindenkit! Örülök, hogy veletek lehetek. Még nagyobb öröm számomra, hogy szívből és szeretettel átadhatom számotokra a Szűzanya üzenetét.

A Szűzanya fő üzenetei mindannyiunk számára:

- az **imádság**,
- a **megtérés**,
- a **böjt**,
- a **szentgyónás** és
- a **béke**.

A Szűzanya javasolja, hogy **minden nap imádkozzuk a három rózsafüzért: a dicsőséges, az örvendetes és a fájdalmas rózsafüzért**. Hogy **szerdán és pénteken böjtöljünk vizen és kenyéren**. A legfontosabb, amit kér tőlünk, hogy **erősítsük a hitünket**. Amikor a Szűzanya azt mondja, hogy imádkozzunk, akkor nem arra gondol, hogy csak szavakkal imádkozzunk, hanem azt kéri, hogy **napról napra nyissuk meg szívünket**, hogy valóban örömet jelentsen számunkra az ima.

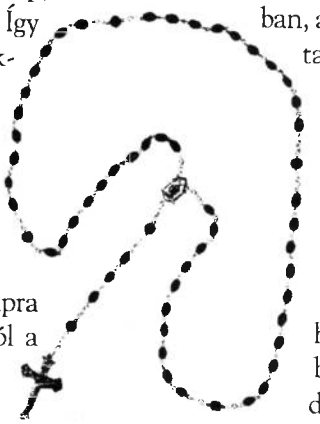
A Szűzanya azt mondja, mielőtt elkezdtek imádkozni, szabaduljatok meg mindazoktól a gondolatoktól, amelyek ebben gátolnak benneteket. Csak az Atyára gondoljatok. Úgy forduljatok Hozzá, mint egy csodálatos apához, aki fent van az égben, Aki nagyon szeret bennünket. Ha rátok nehezedik a gond, abban a pillanatban ajánljátok fel a problémátokat, bajokat, örömötöket, terveiteket és bízzátok rá, hogy cselekedjen úgy, ahogyan Ő jónak tartja. Adjuk át mindezt Atyánknak.

Holnap Ave Maria-t fogunk imádkozni, ugyanúgy kérjük a Szűzanyát, mint a mi nagy Édesanyánkat, Aki itt van előttünk, itt áll, állandóan a közelünkben van. Jelenlétét érezhetjük és nagyon szeret bennünket. Ha a Dicsőség-et imádkozzuk, akkor dicsőítsük az Atyát és köszönjük meg mindazt, amit ad nekünk, a jót és a rosszat is. Hogy mindent el tudjunk fogadni, ami Tőle származik és így napról napra nyissuk meg szívünket és gondolkozzunk minden egyes szóról, ami elhagyja a

szánkat, hogy megérezzük, milyen nagy súlya van minden egyes szavunknak. Minden szót meg kell gondolnunk, mielőtt kimondjuk.

A Szűzanya egy gyönyörű példán mutatta ezt meg nekünk: ha van odahaza egy cserép virágunk, figyeljük meg, ha mindennap néhány csepp vízzel megöntözzük, láthatjuk, hogy milyen szépen fejlődik. A végén pedig kivirágzik, és gyönyörű virágunk lesz. Ugyanígy a szívünkbe ha mindennap két-három imát helyezünk, ugyanúgy fog növekedni és fejlődni a lelkünk, mint az a virág, az a rózsa, amelyről beszéltem. Ha két-három napon át nem öntözzük meg a virágot, láthatjuk, hogy mennyire száraz és a végén pedig teljesen elhal, mintha nem is létezett volna ezen a világon.

A Szűzanya azt mondja, gyakran előfordul, hogy amikor eljön az ima ideje, azt mondjuk, nincs ma időm, majd holnap imádkozom. Eljön a holnapi nap, a holnaputáni és ugyanezt mondjuk minden nap. Így egyre távolabb leszünk az imától és a szívünkbe mindaz belép, ami a rossz oldalról érkezik, a világból. Eltelik a szívünk a rossz dolgokkal. A Szűzanya azt mondja: ahogy egy virág nem élhet víz nélkül, úgy mi sem élhetünk Isten kegyelme nélkül. És azt mondja, a szív imáját sohasem tudjuk megtanulni, a szív imáját csak megélhetjük napról napra menetelvén és fejlődvén egyik lépcsőfokról a másikra. Amikor a Szűzanya javasolja, hogy szerdán és pénteken kenyéren és vizen böjtöljünk, akkor arra gondol, hogy a betegek nem kötelesek ezt betartani, hanem ezeken a napokon mondjanak le valamiről, ami kedves a számukra. Azok az emberek, akik egészségesek és azt mondják, hogy fáj a fejük vagy szédülnek, hogyha böjtölnek, azokra vonatkozólag az a válasz, hogy ha szeretetből tartjuk a böjtöt, akkor nincs kivétel. Itt csak az erős elhatározás és az erős akarat a fontos és az Úr elég erőt ad majd, hogy böjtöljünk.



A Szűzanya felhív bennünket a teljes megtérésre és azt mondja: Kedves gyermekeim! Amikor bajban vagytok, problémákkal találkoztok, mindannyian azt gondoljátok, hogy Jézus és én távol vagyunk tőletek. De ez nem így van, mi mindig közel vagyunk hozzátok. Ti csak nyissátok meg szíveteket, hogy a szívetekkel megérezzétek, mennyire közel vagyunk és mennyire segítünk rajtatok ilyenkor.

És arra kér bennünket, hogy mondjunk le valamiről, ami a legkedvesebb a számunkra. A Szűzanyának jól esne, ha a bűneinkről mondanánk le, hogy többé ne vétkezzünk. És azt mondja: nektek adom a békémet és a szeretetemet, hogy mi elvihessük ezt magunkkal a családunkba és osztogathassuk a barátaink körében. Ezért megáld bennünket a Szűzanya és könyörög mindannyiunkért. Közbenjár az Úrnál. Boldoggá tenné, ha **a családjainkban, a közösségeinkben megújítanánk a rózsafüzér imáját**, hogy a szülők a gyermekekkel együtt, a gyermekek a szülőkkel együtt imádkoznának. **Akkor senki sem tudna ártani nekik**, semmilyen szempontból. A Szűzanya kiemeli, hogy a sátán menynyire erős és hogy állandóan az utunkba áll. Azért azt kéri tőlünk, hogy erősítsük meg az imánkat, hogy mi az imáink által távol tarthassuk a sátánt és így ne tudjon nekünk ártani. Ezt legjobb, hogyha a rózsafüzér imájával tesszük, mert ez a legerősebb fegyver a sátán ellen. Ezért a Szűzanya javasolja, hogy mindig legyen magunkkal valami, valamilyen tárgy, amelyet megáldottak. Legyen az kis kereszt, medál, egy kis jel, hogy minél hatékonyabban megvédjük magunkat a sátán támadásaitól és javasolja, hogy első helyen legyen életünkben a Szentmise. Hogy az a legfontosabb és legszentebb pillanat a napban, abban a pillanatban az élő Jézus jön, hogy találkozzon velünk és mi magunkhoz vesszük Őt a szívünkbe. Ezért a Szűzanya arra kér bennünket, hogy erre külön készüljünk föl, hogy minél méltóbban és szeretettel fogadjuk be Jézust az életünkbe nap mint nap. És javasolja, hogy havonta egyszer gyónjunk, szükség szerint sűrűbben is – mondja –, attól függően, hogy ki hogy érzi magát. A szentgyónásban ne gondoljátok, hogy csak megszabadultok a bűntől és utána folytatjátok a bűnös életmódot, hanem meg kell változnotok, új emberré kell válnotok. És kéri, hogy a papoktól kérjétek, hogy mutassák meg, merre kell menni most a lelki fejlődés útján és a tiszta élet útján. A Szűzanya különösen gondban van a fiatalok miatt az egész világon. Szerinte nagyon veszélyes helyzetben vannak. Egyedül úgy tudunk segíteni rajtuk, hogy imádkozunk értük, a szív imádságát mondjuk értük. Drága fiatalok! Ez, amit a mai világ kínál nektek, ez mind rövid ideig tart és elmúlik hamar. És látjátok, hogy a sátán minden pillanatot kihasznál arra, hogy belépjen az életetekbe, minden ember életébe. A legborzasztóbb dolog, amit ma elvégez, hogy rengeteg családot tönkretesz. Drága gyermekek! – mondja a Szűzanya – ez a nagy kegyelem ideje. Arra kér bennünket, hogy szívből éljük meg az üzeneteit, szeretné, hogy mi legyünk a béke hordozói a világban és imádkozzunk a világbékéért. De elsősorban azt kéri tőlünk, hogy imádkozzunk a szívünk békéjéért, a családi békéért, a közösségünk békéjéért és utána közösen ezzel a békével kérjük a világbékét. Imádkozzunk erre a szándékra. Ha ti imádkoztok – mondja –, kéritek a világbékét, de nincs lelki békétek, akkor ennek az imának nincs olyan ereje. Javasolja, hogy erősítsük meg és fokozzuk imánkat már most.

Jön Krisztus Király...

Ülök az egykedvű őszi borongásban, 2008. november 28-án, az egyházi év utolsó napján. Csend van bennem, várakozás. Múlik egy év, vagy egy egész világ? Nem tudom.

Körülöttem forrong minden! Vitázó politikusok, választásra készülnek, jót akarnak, dicsérik magukat és szidják egymást. Kapzsi bankárok által felhergelt, fölösleges üveggyöngyök után futkosó, kapkodó emberek kiabálnak, vagy értetlenül, tanácstalanul néznek maguk elé. És itt vannak a naponta megfagyó hajléktalanok, a harcot a hitelek súlya alatt feladó vállalkozók, a munkanélküliek, az olcsó termékeket reklámozó médiák, és sorolhatnám tovább, de minek, hisz mindezt hihetetlen nagy példányszámban megteszi a sajtó, sok sok csatornán önti a televízió, a megannyi honlap.



Ülök és látom, hogy **jön Krisztus Király, közeledik csendesen, méltósággal**, hozzám, hozzánk, mint hajdan Jeruzsálem falai felé. Megáll, és hosszan néz. Testemben hatalmas félelem remeg. Csak le ne borulj sírva előttünk Istenünk!

Mindenkinek igaza van! Nem mehet ez így tovább! Tudom az eszemmel, hogy túl sok már a hazugság, a léha képmutatás. Magam is érzem, hogy jó lenne betörni néhány ablakot, szétverni az álnokok között. Türelmetlenek vagyunk. Egy értelmetlen, nagyon hosszúra nyúlt diktatúrából jövünk. Naivan, tisztán indultunk 89-ben, egymás kezét fogtuk, és a sárba borulva több nyelven is együtt imádkoztunk, boldogan kacagtunk. Akkor értettük, most miért nem értjük egymás nyelvét, vágyát, álmait?

Forrong a világ! Tudom, hogy mindenki jót akar. Jót magának, minél több jót! Mint a gyermekek veszekszünk ócska babarongyokon, és észre sem vesszük, lassan szabadul el körülöttünk a pokol. Nem igaz, hogy ez a világ csak sírásból és vérből tisztulhat meg, léphet tovább! Hogy lehetünk ilyen vakok?

Uram, te hányszor próbáltál összegyűjteni bennünket mint kotló a csibéit? Jó szóval biztatsz, adtad a szeretet parancsát, és megmosod könnyeiddel lábainkat. Mindent jóságosan nekünk adtál, élhetnénk csendesen paradicsomi békességben. Jól feltarisznyáztál, mindenünk megvan. A föld csodás termékenysége szaporít nap mint nap kenyeret nekünk, és van annyi agyag, kő, hogy építhetünk mindenkinek házat, tanyát, otthont ezen a földön. Van annyi vasérc, réz, mangán, hogy egy-egy autó is jutna a családjainknak. Jut könyv, jó film, tiszta bor és csók, szerelem mindenkinek. Nem sajnálod tőlünk a boldogságot. És juthat gyermekáldás, vagy vér a vérünkből, vagy mint Józsefnek a te szent akaratodból.

Testvérem lásd, van kit szerethetsz, kit otthonodba fogadhatsz, kivel törődhetsz, kibe beléálmodhatod álmodat. És ültethetsz virágot, platánt, diót, és megéred hisz jó orvosaid vigyáznak rád, hogy fád nagyra nőjön és árnyékával enyhet adjon családodnak. Tudósaink, mérnökeink mennyi kérdésre kerestek, találtak választ az évezredek alatt? Lassan, de biztosan hajtsuk uralmunk alá a Földet, ahogyan te kérted Istenünk a teremtés hajnalán még a bűnbeesés előtt. Élhetnénk békés testvéri szeretetben, tudhatnánk, hogy a részigazságoknál fontosabb az élet. A gonosz kacag. Ugyanazzal a süket dumával jön, ígér minden kőből kenyeret, fogyassz, habzsolj! Ha kell, ha nem, legyen! És ha leborulsz előtte mindent csak neked ígér, az egész bevásárlóközpontot, repülőt, jachtot – de minek? És felvisz csodás templomok ormára, sztár leszel, dobd le magad, fürödj a csodáló emberek tekintetében, hatalmad lesz felettük. Uralkodj, miért vállalnád a szeretet szolgálatát?

Fogyasztás, birtoklás, hatalom. Habzsolva kacagsz, és szétmarcangolod világunkat. Azt hiszed, hogy győztél, pedig rabszolga vagy. Rosszabb, testvéred farkasa, szép tiszta világunk elpusztítója.

Itt állsz Uram a XXI. századi Jeruzsálem falai előtt, előttünk. Szemedben könnycsepp, és nekem nincsenek érveim. Mégis arra kérlek, hogy ne bűneinket nézd, hanem újabb adventünkben jósággal jöjj közénk. Ajándékozz meg érdemtelen gyermekeidet egy újabb eséllyel, egy szép Karácsonnyal.

Böjte Csaba

A sütemény

Sokszor gondolkozunk ezeken a kérdéseken: „Mivel érdemeltem ki ezt a rosszat?" vagy „Miért engedi meg Isten ezt a dolgot az életemben?"

Ha benned is felmerülnek ezek, vagy ehhez hasonló kérdések, akkor olvasd el az alábbi rövid, aranyos kis történetet:

Egy lány, miután hazaérkezett édesanyjához, azonnal panaszkodni kezdett:

– „Anya, meg fogok bukni algebrából... a barátom szakított velem... a legjobb barátnőm pedig elköltözik. Miért történik ilyen sok rossz dolog velem?"

Mialatt a lány elmondta bánatát, édesanyja éppen süteményt sütött. Megkérdezte lányát, kér-e valamit enni. A lány egyből így felelt:

– „Persze, anya, te mindig valami nagyon finomat készítesz."
– „Megkínálhatlak egy kis olajjal?"
– „Fúúúúj, anya, ettől aztán még szörnyűbb lenne a napom..."
– „Akkor adhatok néhány nyers tojást előételnek?"
– „Jaj, anya, az is undorító."
– „Talán kérsz lisztet vagy egy kis szódabikarbónát?"
– „Anya!!!!!!! Valami normális dolgot szeretnék enni!!!"

Édesanyja így felelt:

– „Drága kicsim! Sokszor egymagukban rossznak tűnnek a dolgok. De ha megfelelően összerakod őket és megsütöd a szeretet és a hit tüzével, akkor a végeredmény egy nagyon finom és csodálatos sütemény lesz, amit szeretni fogsz! És, drága lányom, ez nemcsak a sütésre igaz..."

Tartalomjegyzék

Katona István: Légy hűséges egész éven át! ... 3
Leo Tanner: Mert Tied az ország és a hatalom ... 4
A Fehér Hadsereg – A gyermekek fogják megmenteni a világot – Beszélgetés Andreas D'Ascanio atyával (II/2. rész) ... 8
Bori és Gábor: Karizma iskola – Jézus élő valóság! ... 10
Tanúságtételek gyógyulásokról – Vác, 2008. október 5. ... 12
Vicka tanúságtétele ... 15
Böjte Csaba: Jön Krisztus Király... ... 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: ETO Print Kft.
Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **Szemináriumok Közösségi Házunkban** (1146 Bp. Thököly út 120.):

– **„Élet a Lélekben" szeminárium** kezdődik 2009. február 2-án este 6 órakor. (Időtartama 8 hét.)

– **Lelki sebek gyógyító szemináriuma** kezdődik 2009. február 4-én este 6 órakor.

– **„Miatyánk" szeminárium** kezdődik 2009. február 5-én este 6 órakor az imádságról.

Mindhárom szemináriumra jelentkezni a 222-53-06-os telefonszámon lehet (H-Cs: 10-16 óra között).

¤ Akik **adójuk 1%-át Alapítványunk** (Marana Tha 2000 Alapítvány) **céljaira szeretnék felajánlani,** szíveskedjenek feltüntetni a 196 22309-2-43 adószámot. Köszönjük szépen!

¤ Akik a **Marana Tha újság előfizetését** még nem rendezték, kérjük mielőbb küldjék el a jövő évi díjat (2000.–Ft)

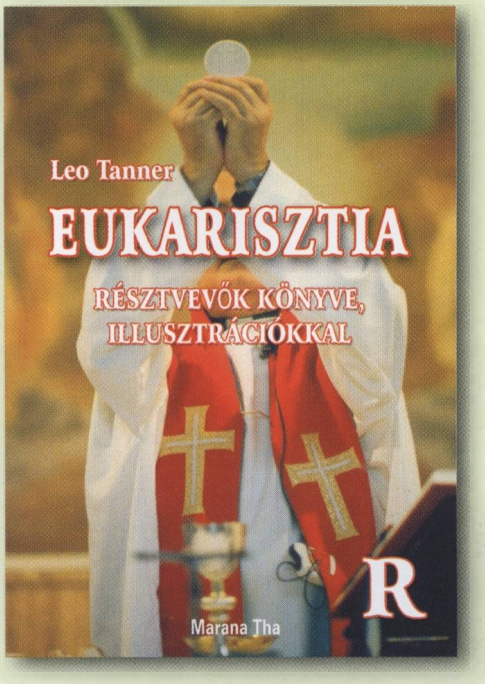
¤ Nemrég megjelentettük a **„Miatyánk"** és az **„Eukarisztia"** bibliai kurzus könyveket, és a **„Miért éljek"** című könyvet is.



Istentől megáldott boldog, békés Új Évet kívánunk Kedves Olvasóinknak!

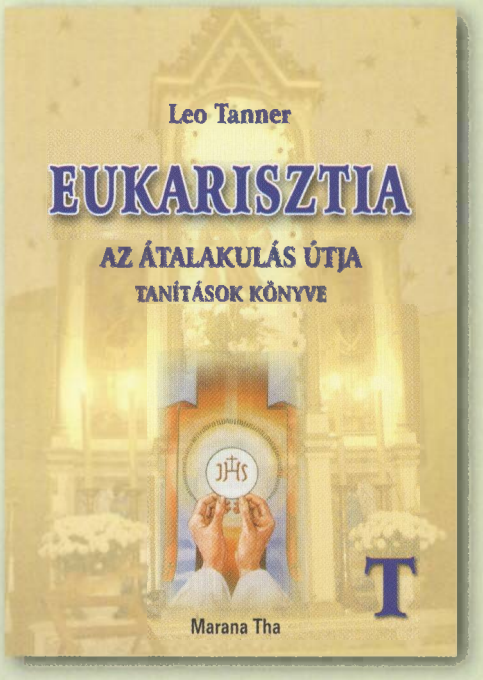
SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 404 7119
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu

Legutóbb megjelent könyveink:



EUKARISZTIA

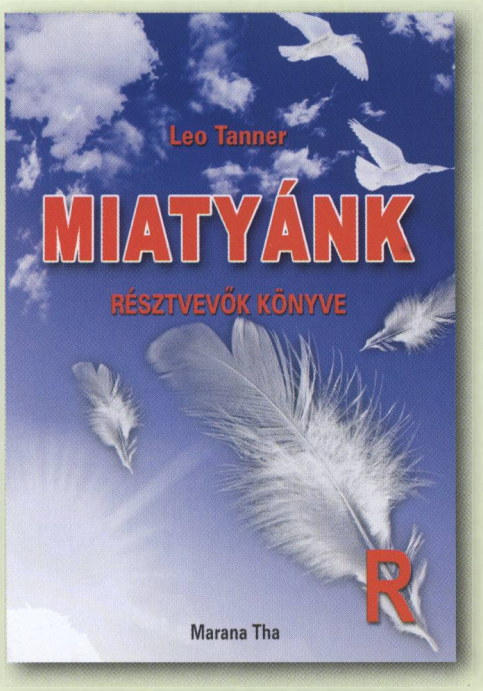
Nyolc hetes bibliai kurzus a szentmiséről. Segít felfedezni az Eukarisztia gyógyító és szabadító hatását.





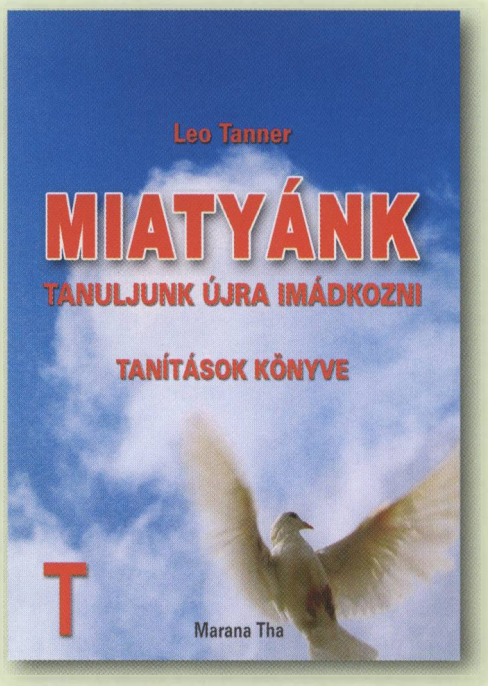
MIÉRT ÉLJEK?

Az élet alapvető kérdéseiről szól,evangélizációs céllal íródott.



MIATYÁNK

Nyolc-hetes biblia kur-zus az imáról, és Jézusnak az Atyával való bensőséges kapcsolatáról.




„Légy hűséges mindhalálig,
akkor neked adom az
élet koronáját"
(Jel. 2,10)
200.-Ft